

HELGA

Sotarens röst tystnar aldrig

Av Anette Svensson Kozica

(2013)

Pia Hellertz – juni 2016

Anette Svensson Kozicas dotter och hennes kompis hade år 1999 hittat ett ödehus inte långt från hemmet och övertalade Anette¹ att följa med och se vad de hittat. Huset var så ruttet att ytterdörren hängde öppen. Där fanns mängder av dokument som de tog med sig hem. Hon tittade igenom dokumenten och det var berättelser om de hemska saker som hänt under andra världskriget. Det var så ruskiga berättelser att Anette till slut inte ville ha dokumenten kvar hemma hos sig, utan steg upp en natt och bar med sig dokumentpåsen till pannrummet för att de skulle slängas i vedpannan. Sen sker det jag fascinerades av allra mest. När Anette skulle hämta tidningen på morgonen därpå hittar hon en bok i brevlådan. Den heter *Vi har ingen rätt att glömma – farliga texter från andra världskriget* (1996) av Kajsa Larsen. Fortfarande när Anette skriver boken om *Helga – Sotarens röst tystnar aldrig* så vet hon inte vem som lagt boken i hennes brevlåda. Jag hittade Kajsa Larsens bok på antikvariat på nätet.

Anette hämtade tillbaka påsen från pannrummet. Hon berättar inledningsvis att hon aldrig varit intresserad av krig, men att dokumenten från ödehuset om kvinnan nu blev en del av hennes vardag. "*Helgas mardrömmar fångade mig*" skriver hon. Namnet *Helga* är fingerat liksom många andra namn i boken.

---

¹ Jag har lagt märke till att jag har svårt att skriva bara efternamnet på en kvinnlig författares, vilket är det formellt korrekta. Däremot har jag inga svårigheter att bara använda en mans efternamn. Jag gillar inte själv att bli omskriven som Hellertz utan vill hellre att mitt förnamn används. Jag väljer därför att använda Anettes förnamn i min text.

Vem är Anette Svensson Kozica?

Enligt information på omslagets insida är hon glaskonstnär och född i Orrefors. I arbetet med boken har hon haft hjälp av *Mats Troedsson*, expert på militärhistoria med inriktning på andra världskriget. Enligt uppgift på nätet har de tidigare varit gifta och jag kan inte låta bli att fascineras över även detta sammanträffande. Att det är just Anette, som visar sig ha en suverän förmåga att berätta så inlevelsefullt, som hittar dokumenten, och att hon har varit gift med en expert på området, och som dessutom fortfarande är hennes vän. Det är han som i huvudsak står för researchen. Och dessutom att Kajsa Larsens bok av någon outgrundlig anledning hamnar i Anettes postlåda. Dessa synkroniciteter är fascinerande.

Träffat "Helga"

Fem år efter fynden i ödehuset, år 2004, träffar Anette och Troedsson kvinnan som de kallar Helga i Hamburg. De besökte då också Simon Wiesenthal-centret i Jerusalem för att de skulle få filma de upphittade dokumenten.²

Berättelsen om Helga

Boken är skriven som en roman med Helga som huvudrollsinnehavare. Det är ett fantastiskt arbete Anette gjort, när hon med hjälp av dokumenten och Troedssons research levte sig in i Helgas liv så att jag som läsare verkligen får uppleva hur Helga kunde ha levt, hur hon tänkte och hur hon kände. Det gäller att vara öppen och nyfiken på en annan världsbild, även hos dem som tänker enormt avvikande från oss själva. Det vidgar perspektiven och gör att vi får reflektera över vår en världsbild, våra egna värderingar.

Helga var dotter till en nazist, *Otto Kramer*, som hade en högt uppsatt position inom SS. Med djup inlevelseförmåga berättar Anette om Helga och

---

² Uppgifterna är hämtade från artikeln *Täcknamn "Helga" – en oroande roman*, <http://www.expressen.se/kvallsposten/kultur/tacknamn-helga--en-oroande-roman/>

hennes upplevelser. Helgas antisemitiska värderingar blir mycket logiska och begripliga. Anette ger konkreta exempel för att underlätta vår förståelse. Exempelvis om Helgas föraktfulla inställning till den unga gravida kvinnan som tillät sig att bli gravid *"när alla behövdes i kampen"*. Även den urinerande soldaten väckte hennes förakt. *"Överallt i hela staden syntes dessa lysande gula fläckar. Det var vedervärdigt, osmakligt"*, tycker Helga. Ryssarna är *"untermenschen, dåligt organiserade, tjatrande och lata"*. Hon till och med föraktade sin bror som inte ville vara med i kriget.

Helga var en hård och grym soldat som kunde misshandla fångarna. Hennes hat och förakt låg nära ytan.

Anette berättar att hon ofta funderat över hur de överlevande från koncentrationslägren orkade fortsätta sina liv. Efter läsningen av Helga kan jag inte låta bli att fundera över hur alla de som mer eller mindre frivilligt tjänade nazisterna orkade överleva efter krigsslutet.

Vi vet att många nazistledare flydde till Sydamerika. Många hämtades över till USA genom *Operation Paperclip*³ och fick framstående forskningstjänster, för att delta i USAs och CIAs militära forskning bland annat inom *Manhattanprojektet*, omkring utvecklingen av atombomben. Men alla de underlydande, de som på order tvingades förnedra och kränka, kanske döda fångarna, hur levde de efter kriget? Vad hände med dem? Hur lever deras barn?

Samlade skatter

En julafton visar Otto Kramer en karta och pekar ut de uppsamlingsplatser där det finns *"ofantliga mängder guld, konstföremål och ädelstenar"*. Hustrun behövde bara peka på det hon ville ha, så fick hon det. I en Expressenartikel den 11 maj 2016 berättar Marcus Wallén om *Hitlers underjordiska stad – ett av nazisternas största och hemligaste projekt* bland annat om dessa undångömda skatter. *"I en gruvgång lokaliserade amerikanska soldater fler än 7000 säckar med mynt, guldtackor och andra värdeföremål. Historier som dessa fungerar som drivkraft för Europas skattjägare"*.

I ett avsnitt i boken berättar Anette om hur Otto Kramer och hans medarbetare gräver ner och gömmer sina skatter i hopp om att få med sig dem efter kriget. Han gömmer ädelstenar i en kakburk som han gräver ner.

Auswichtz

Enligt de upphittade dokumenten arbetade Helga i Auswichtz. Hon verkar dessutom ha arbetat nära den ökände läkaren *Josef Mengele* och deltagit i hans bisarra och ohyggliga experiment på lägerfångar, även barn.

Anette berättar om hur soldaterna fick föra fångar till gaskamrarna i

---

³ *Operation Paperclip* av Annie Jacobsen - <http://anniejacobsen.com/operation-paperclip/>

Auswichtz. Efter att ha läst en del kritisk litteratur där forskare börjat ifrågasätta den officiella berättelsen om gaskamrar och siffran ”sex miljoner judar”, så konstaterar jag att Anette och Troedsson själva accepterat dessa officiella berättelser.⁴ Enligt flera författare var inte Auswichtz ett s.k. förintelsläger, utan endast ett arbetsläger och där fanns inga gaskamrar, men däremot avlusningskamrar för att förebygga tyfusepidemi. Den teorin är dock förbjuden att framföra. Exempelvis dömde en tysk domstol år 2015 en 87-årig mormor till 10 månaders fängelse för förnekelse av förintelsen efter en rättegång där hon insisterade på att Auschwitz inte var ett förintelsläger utan ett arbetsläger. Hon heter *Ursula Haverbeck*. Hon skriver:

Det står klart att Förintelsen är den största och mest bestående lögnen i historien. Den behövdes för att slutligen slutföra den sekellånga kampen för världsdominans av ’det utvalda folket’ - det världsherravälde de en gång blivit lovade av sin gud Jahve. De tror seriöst på det löftet, det var deras övertygelse. Om vi kallar dem sionister, khazarer, oligarker eller globalister spelar ingen roll. Första och andra världskrigen var endast ett förstadium ...⁵

De som ifrågasätter den officiella berättelsen kallas högerextremister, förintelseförnekare, antisemiter och nazistsympatisörer, så det krävs mod och grundlig, saklig forskning på området där de olika berättelserna ställs mot varandra och granskas kritiskt. Det är intressant att flera av de kritiska forskarna är judar.

Soldaterna

Det är inte bara Helgas liv vi får möjlighet att förstå genom Anettes empatiska beskrivningar. Hon berättar om soldaternas utmaningar. Deras fötter tog skada av att de ständigt måste gå. För att klara fötterna måste de smörja in dem på kvällen.

Soldaterna snörade av kängorna lugnt och mekaniskt, fotsvetten trängde in i varje molekyl i vagnen, det fanns inte en plats på hela tåget där man kom undan odören. Med tom och inåtvänd blick masserade de fötterna, att få sina fötter förstörda i skyttegravssjuka innebar att man blev betraktad som landsförrädare.

---

⁴ Jag har läst Lasse Wilhelmssons *Är världen upp och ner?* (2009), Peter Winters *The Six Million – Fact or Fiction?* (2015) Hans Myrebros ... *Om detta må ni också berätta - Om 1900-talets två herrefolk* (2016) samt en hel del artiklar på Internet som är kritiska till den officiella berättelsen. Många av dessa böcker och artiklar är skrivna av judar. Jag har skrivit artiklar om dem som ligger på min Boksida, <http://www.piahellertz.com/Bocker.htm>.

⁵ *Ursula Haverbeck about «The Greatest Problem of Our Time» ; Holocaust lies*, <http://www.riksavisen.no/ursula-haverbeck-about-the-greatest-problem-of-our-time-holocaust-lies/> - Hon har en egen hemsida, som tyvärr är på tyska, <http://ursula-haverbeck.info/>. På många webbsidor kallas hon lögnare och förnekare. På andra beskrivs hon som en hjälte som offerar sig för att sanningen ska komma fram.

Det kallades för självstympning och bestraffades med döden. ... När kulorna ven mötte många döden på stenhård, frusen mark, med stympad kropp, men med rena insmorda fötter (sid. 55).

Vissa soldater åt ”piller” för att orka med.

De ryska soldaterna var en skräck för tyskarna. Det gick ett rykte om att *”en god rysk soldat ska våldta och döda minst en tysk kvinna om dagen. Det är en order”* (sid. 208). Inte undra på att det spred skräck hos de tyska kvinnorna.

Krigets vardag och krigsslutet

Lika inlevelsefullt berättar Anette om tillvaron under kriget för massor med människor. Om bomberna som föll, om döda människor på gatorna som måste begravas, om mat som måste lagas, om tågtransporterna med fångar, om konflikter mellan soldaterna, om ångesten och osäkerheten.

Så kommer meddelandet: *”Hitler är död!”* Texten genomsyras av oron, förvirringen, sorgen, förtvivlan och hoppet som försvann. Nu börjar det brinna för naziledningen. Det är oerhört spännande att läsa om oron, rädslan, flykten, försöken att få med sig det viktigaste och hur man ordnar transporter. Otto Kramer hade kontakter och hade planerat sin flykt in i minsta detalj.

Vi får delta i en sammankomst där planer dras upp för tillvaron i Sverige. En bankjurist berättar på mötet att de träffat *”en av bröderna i en känd svensk finansfamilj. ... Det finns ett stort intresse i Sverige för att hjälpa oss och vår industri in i en ny spirande framtid”* (sid. 279). Bankjuristen berättar också att han får använda *”brödernas privata bankvalv under huvudkontoret i Stockholm”*.

Under detta möte får Helga frågan om hon är intresserad av att bli en av de kurirer som ingår i den organisation han företräder. Dessa kurirer måste hålla sig gömda och ibland kallas de ut på resor och får träffa människor som måste lita hundra procentigt på kuriren. De länder resorna gällde var Uruguay, Argentina, Paraguay, Spanien och Italien.

Jag vet inte var Otto Kramer tog vägen, men han försvann från sin hustru, Ellen. Helga och Ellen flydde till Sverige. Till den lilla banvaktstugan utanför Höganäs.

Sverige har visat sig vara ett av de länder det är bäst att leva i efter andra världskriget. Många av hennes vänner har kunnat gömma sig här. ... I Ingelstråde kallas de tyskorna (sid. 403).

Helga och Ellen i Sverige

I det sista kapitlet får vi en inblick i hur kvinnorna hade det i Sverige under alla år efter kriget. Hur mamman blir sämre och sämre. Hon vill inte ha sina löständer eftersom de skaver och Helga sköter om henne. Samtidigt berättar

Anette om kontakter som Helga har, om dokument hon sparar och plastar in. Hon har skrivit anteckningar, sannolikt ett slags dagböcker. Diskussionerna mellan mamman och Helga om varför Helga sparar på brev och anteckningar och dagböcker. Mamman säger: *"Kasta dem!"* Men Helga vill sortera och ha ordning på sina minnen. Tack vare den inställningen kunde Anette hitta alla dokumenten många år senare och skriva denna märkliga och fascinerande bok.

Helga säger vid nåt tillfälle: *"För mig började helvetet efter kriget, jag tillhörde ingen, intet. Jag är ingen, jag måste leva med munkavle"* (sid. 409).

Så dör mamman och Helga försvinner. Hon lämnar allt. *"På köksbordet stod en tallrik och en kaffekopp. Allt var lämnat som i ett ögonblickligt beslut"* (sid. 11).

Avslutningsvis

I en *Epilog* berättar Anette att det har krävts många timmar av researcharbete, *"och mängder av både svenska och utländska böcker för att få 'Helga – sotarens röst tystnar aldrig' så autentisk som möjligt"* (sid. 416).⁶ Och jag kan bara konstatera att författaren och hennes researcher har gjort ett fantastiskt arbete. Som läsare har jag fått en djupare inblick i en nazists perspektiv, hennes tankar och upplevelser, hennes världsbild, förklaringar och visioner.

Anette har också talat med människor som varit involverade i andra världskriget, sannolikt de personer som brukar kallas *"överlevarna"*. Det får mig att tänka på att det under senare tid framträtt *"överlevare"* som erkänt att de ljugit om sina upplevelser. Aftonbladet den 27 juni 2016 berättar om *Joseph Hirt* som nu erkänner att *"allt var en lögn"*.

Berätta sanningen!

I en artikel på Anettes författarsida säger Mats Troedsson: *"Det är varje människas plikt att upplysa om vad som hände under nazismen. Man måste göra allt för att beskriva hur det kunde hända, för att det inte ska hända igen"*.⁷

När jag läste boken *The Six Million – Fact or Fiction?* (2015) av författaren *Peter Winter* så blev min återkommande fråga:

Varför är de tyska nazisternas fiender så angelägna om att skapa den officiella berättelsen om Förintelsen, om den inte stämmer? Den berättelse som de allra flesta i hela världen har accepterat som Sanningen – Varför ljuga om något så ohyggligt bestialiskt i så fall?

Enligt Winter är en anledning att Sovjetunionen efter befrielsen beslöt att dölja sina egna fasansfulla ohyggligheter mot den egna befolkningen under Lenins

---

⁶ Författaren anger en lång rad referenser i sin litteraturlista.

⁷ <http://forfattarekozica.se/uppmarksammat/>

och Stalins tid, något som jag berättat om i artiklar om några andra böcker.⁸ Detta genom att skapa propaganda om nazisternas ohyggligheter och framställa dem som mycket värre än de var.

En annan anledning enligt Winter är att berättelsen om förföljelsen av judar kom att innebära en enormt lönsam affärsverksamhet för judar, något som även den judiske professorn *Norman Finkelstein* beskriver i sin bok *Holocaust Industry – Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering* (2003).

Ytterligare en anledning är att den nazistiska förintelsen underlättade och rättfärdigade och dessutom fortsätter att rättfärdiga sionisternas erövring av Palestina. All kritik av detta kallas ”anti-semitism” och förintelseförnekelse och tystas ner och i vissa länder till och med kriminaliseras. Enligt *Gerard Menuhin* som skrivit den avslöjande boken *Tell the Truth and Shame the Devil* (2015) behandlades 117,344 anklagelser för ”tankebrott” i tyska domstolar under åren 1994-2004. De bevis som anförs är ”common knowledge”, d.v.s. ”allmänt vedertagen kunskap”, vilket ju är de officiella Förintelseberättelserna.

I denna soppa av lögner, av desinformation och propaganda – hur ska vi få veta den sanna Sanningen bakom det som hände? Jag håller verkligen med Mats Troedsson när han säger: ”Man måste göra allt för att beskriva hur det kunde hända, för att det inte ska hända igen.” Frågan är bara hur det ska kunna göras om forskarna blir anklagade för ”tankebrott”.

Jag rekommenderar boken mycket varmt. Dels för att den är mycket spännande och välskriven, och dels för att den ger djupare perspektiv på människors tänkande och varande. Författaren och hennes medarbetare har gjort ett fantastiskt arbete. Jag hoppas deras forskning fortsätter, men då hoppas jag också att de reflekterar över skillnaderna mellan den officiella förintelseberättelsen och de kritiska berättelserna som senare forskare publicerat.

---

⁸ *Under skorpionens tecken* av Jüri Lina och *Giftlaboratoriet* av Arkadij Vaksberg <http://www.piahellertz.com/Juri%20Lina%20o%20Arkadij%20Vaksberg.pdf>, samt *Låt mig få städa klart!* Av Kjell-Albin Abrahamson, http://www.piahellertz.com/Om_kommunister_kryptokommunister_och_antikommunister.pdf Dessutom *Gulag och glömskan* av Bent Jensen samt Alexander Solsjenitsyns böcker om *GULAG-arkipelagen*, med flera.